

Helga Zepp-LaRouche: Forbundsdaysvalg i Tyskland: Fremtiden bliver ganske anderledes; osteklokken over Tyskland sprænges!

21. september – Forbundsdaysvalgekampen i Tyskland 2013 vil engang gå over i historien som det mest ekstreme eksempel på, hvordan et etablissement, der af historien principielt allerede er sat ud af spillet, skruppelløst har forsøgt at holde enhver virkelighed ude af debatten for ikke at sætte sin egen forbliven ved magten på spil. For det måtte være bange for, at den politiske stilling ville blive forskudt, hvis vælgerne havde begrebet, hvad det virkelig drejede sig om. Ironisk nok gjorde det derfor heller ingen grundlæggende forskel, hvilken koalition, der kom til at stå ved roret, fordi ingen koalition rent intellektuelt var i stand til at sprænge grænserne for det postdemokratiske akvarium, som Tyskland var forfaldet til.

Da der ikke er nogen tvivl om, at alle de ledende repræsentanter for disse partier udmærket vidste, at de af EU og finanseliten anviste drakoniske forholdsregler ville skære befolkningens levestandard ned og sågar forkorte dens liv, drejer det sig om et bevidst bedrag, om svig over for vælgerne. For efter valget vil det, i forbindelse med finansårets afslutning, meget hurtigt stå klart, at ikke kun Grækenland behøver en ny redningspakke. Det eskalerende, økonomiske sammenbrud af alle de sydeuropæiske lande vil bringe det mislykkede euroeksperiment frem for dagens lys. Alt tyder på, at der meget snart forestår en disintegration af

hele det transatlantiske finanssystem, fordi det ikke er en enkelt bank, men derimod hele systemet med »Too-big-to-fail«-bankerne, der angiveligt er for store til, at man kan lade dem gå bankerot, som truer med at gå ned.

For netop dette tilfælde kører Federal Reserves, ECB's (Den europæiske Centralbank), Bank of Englands, EU-kommissionens, FSB's (Federal Stability Board), BIS' (Den internationale Betalingsbank) og finansministeriernes forberedelser på højeste gear for at sætte den såkaldte »Bail-in«, også kaldet Cypern-modellen, i værk. Gennem denne skal, nøjagtig, som det er sket i Cypern siden marts måned i år, bankernes kontoindehavere – i Detroit ramte det de kommunale pensionsfonde – betale, og en stor del af deres anbringelser skal, efter et kreditorhierarki, der begunstiger bankerne og derivatspekulation, eksproprieres. Hvis disse planer kommer til udførelse, vil det resultere i en kold ekspropriering af befolkningen, der radikalt vil reducere realøkonomien og befolkningens levestandard.

Den himmelråbende skandale består i, at planerne for den tiltænkte ekspropriering af borgerne først og fremmest blev holdt ude af valgkampen af de partier, der hidtil har været repræsenteret i Forbundsdagen. Protagonisterne har – som f.eks. den tidligere chefnationaløkonom for Deutsche Bank Thomas Mayer og den hessiske finansminister Thomas Schäfer gjorde det ved et arrangement i Konrad Adenauer-stiftelsen i Wiesbaden – udelukkende på »interne« møder istemt inderkredsen, at Cypern-metoden er »uden alternativ«. Kun, når aktivister fra BüSo1 bragte emnet op på andre partiers valgarrangementer, blev det kommende krak og hensigten om at vælte spekulationsgælden over på borgernes formuer præsenteret for det vantro publikum. Fuldstændig kynisk – og et bevis på, at den planlagte ekspropriering på forhånd var aftalt spil – var derimod den vittige bemærkning i et Heute-show om, at en kommende, stor koalition efter valget ville sende vore konti på en »Cypern-ferie«. Federal Reserves chef, »Helikopter-Ben«

Bernanke, vovede da heller ikke på Federal Reserves seneste »FOMC«-møde at fjerne sig fra politikken med den vidunderlige (hyperinflationsskabende) pengetrykning, vel vidende, at sammenbruddet, uden en permanent tilførsel af praktisk talt ubegrænset likviditet, øjeblikkeligt ville være blevet udløst. De, der forfægter globaliseringens højrisikospekulation, har allerede længe opført sig som junkies, der ikke kan klare sig uden det næste skud.

Men endnu et korthus vil styrte sammen i Tyskland: den model for energiskift, som hele verden griner ad, hvor nedlæggelse af atomkraft blev besluttet over hals og hoved, uden at man blot tilnærmelsesvis havde udarbejdet et praktisk gennemførligt koncept for et økonomisk alternativ. På vegne af forbundsregeringen kræver institutter og eksperter nu en såkaldt præmiemodel, med Loven om fornybare energiformer (EEG, Erneubare-Energien-Gesetzes) som forbillede, en slags ophugningspræmie for opvarmningsmodernisering, der truer med at blive endnu dyrere end fremstødet for øko-strøm. Heinrich Böll-stiftelsen, der står De Grønne nær, ved også allerede, hvem der skal betale for det: Et fordelingsystem skal vælte udgifterne over på alle kunderne. De mellemstore foretagender, som har mulighed for det, forsøger at flytte deres virksomheder til udlandet, og mange andre trues af snarlig insolvens.

Tyskland står i flere henseender foran GAU (»grösste anzunehmende Unfall«, det værst tænkelige uheld). Fru Merkels succes, gennem sin »asymmetriske demobilisering« af befolkningen, hvor hun har haft held til at holde enhver virkelighed ude af valgkampen til fordel for de skindebatter, som PR-eksperterne har udvalgt, truer med at hævne sig, når den del af befolkningen, som det endnu går godt for, meget snart styrter ned på sammenbruddets hårde gulv fra eventyrtilen i luftkastellet, som er blevet understøttet af medierne. En anden, voksende andel af mennesker i vort land har imidlertid længe vidst, at de bogstavelig talt bliver

forrådt og solgt – fra Hartz-43 og Én-euro-jobs4 til nedskæring af pensioner og planlagt konfiskering. Men krisen i Tyskland har en endnu mere dybtgående dimension.

Skandalen med NSA (National Security Agency) har endnu engang råbt det smerteligt ind i bevidstheden: Vi er ikke en suveræn nation, og – hvilket hænger nøje sammen hermed – en stadig større del af befolkningen svæver i et virtuelt, historieløst vakuum, tilsyneladende uden noget som helst forhold til de kulturelle rødder, som yngre mennesker ofte ikke engang kender navnene på. Forandringen af adfærden, gennem »Kongressen for Kulturel Frihed«, en gigantisk CIA-operation efter Anden Verdenskrig med det formål at forandre den tyske bevidstheds aksiomatiske fundament ved hjælp af socialteknik, har præsteret et godt stykke arbejde: Kun relativt få identificerer sig i dag med den bedste epoke i tysk historie, den tyske klassicisme, eller med den virkelig enormt lange liste af banebrydende videnskabsmænd og opfindere, som tilsammen virkelig ville placere Tyskland på en af førstepladserne blandt denne planets nationer.

Fraværet af en kollektiv følelse af national identitet, forstærket gennem en stadig dybere mistillid til politik, hvis repræsentanter bliver opfattet som finansoligarkiets udøvende embedsmænd, har produceret en farlig tilstand af politisk afmagt, som igen befordrer flugten ind i en åndsforladt forbrugsmentalitet og et indbildt fornøjelsessamfund. Med andre ord, så er det tyske samfunds identitet ekstremt skør, og i det øjeblik, hvor jorden forsvinder, og hverken de tekniske legetøjs sniksnak eller illusionen om ekstraferie hjælper med til at overkalke en indre tomhed, truer en implosion med uoverskuelige konsekvenser.

Der findes dog håb. Præsidents Obamas og hele den amerikanske og britiske krigsfraktions stjerne er i færd med at synke, der bliver flere og flere røster, der, ligesom den tidligere CIA-analytiker Philip Giralardi, kræver en rigsretssag imod Obama, fordi efterretningstjenesten efter hans ordre arbejdede sammen

med USA's erklærede fjender, nemlig de af Saudi-Arabien finansierede al-Qaeda-grupperinger. Sandheden om terrorismens virkelige sponsorer, og først og fremmest Saudi-Arabiens efterretningschef og tidligere ambassadør i Washington, Prins Bandar bin Sultans uheldsvangre rolle, trænger ind i selv Wall Street Journals spalter, og så meget desto mere forstærkes Kongressens vilje til at komme til rette med de forræderiske elementer i egne rækker. Virkeligheden vil slå igennem, også selv om de tyske medier opfører sig, som DDR's Schwarze Kanal i sin tid gjorde.

Der er også håb af den grund, at BüSos idéer slår igennem, også selvom valgresultatet snarere genspejler det postdemokratiske akvariums dynamik end den strategiske virkelighed. For den kinesiske præsident Xi Jinping har på den seneste konference for Shanghai-organisationen for Samarbejde (SCO) sat opbygningen af Den nye Silkevej mellem Kina, Centralasien og mange nabostater på dagsordenen, og dermed det program, som BüSo efter Sovjetunionens opløsning har udviklet i form af Den eurasiske Landbro. For Tyskland bliver samarbejdet med nationerne omkring Stillehavet løsningen, når det transatlantiske finanssystems og euroens sammenbrud, såvel som det mislykkede energiskift, har gjort det klart, at det postindustrielle, grønne, monetaristiske paradigme var en tragisk vildfarelse.

Der er gode chancer for, at USA atter indfører Glass/Steagall-bankopdelingssystemet – til fordel for dette taler bl.a., at de seks store Wall Street-banker stille og roligt allerede satser på det og flytter deres mest risikobetonede derivatforretninger til offshore-markeder. Når dernæst et USA, der er vendt tilbage til sine republikanske traditioner, Rusland, Kina, Japan, Sydkorea, Indien og andre nationer sætter et forceret program for udviklingen af kernefusion i gang og virkeliggør den næste, højere, økonomiske platform, så har det suveræne Tyskland, som har befriet sig fra EU-diktaturets krampegreb, fornuftige partnere til udviklingen af

vor planet, som ikke er noget akvarium, men en del af vort solsystem og vor galakse. (For øvrigt har Voyager 1 netop forladt vort solsystem og er gået ind i det interstellare rum.)

Tyskland kan atter finde sin identitet! Vi kan igen blive digternes, tænkernes og opfindernes folk!